

Gudstjänst i Abrahamsbergskyrkan den 26 juli 2009.

Kristi förklarings dag.

Jesus förhärligad.

Texter: GT. 2 Mos. 24:12-18. Ep. 2 Petr.1:16-18. Ev. Matt. 17:1-8.

Predikan.

Påfallande många berättelser i många olika religioner handlar om möten med Gud uppe på ett högt berg, där han i många fall sägs bo eller i alla fall uppenbarar sig för människorna.

Varför det är så kan man ju fundera över, men faktum är att de flesta människor upplever en känsla av skapelsens överväldigande storhet och skönhet när man står på toppen av ett berg.

Man känner också sin egen litenhet på ett mycket påtagligt sätt.

I både GT och NT finns det en stor mängd exempel på gudsmöten uppe på olika berg.

Den sällsamma upplevelsen på det här berget, som enligt traditionen hette Tabor, inträffade en vecka efter Jesu första förutsägelse om sitt kommande lidande, som han gör på vägen till Cesarea Filippi. Det är då som Petrus på Jesu fråga om vem lärjungarna tror att han är svarar: "Du är Messias."

Större delen av Jesu offentliga verksamhet ligger alltså bakom honom och snart går han upp mot Jerusalem för sista gången.

Varför alla de tre synoptiska evangelierna har samma tidsangivelse och samma berättelser före och efter denna händelse kan man inte veta, men en trolig förklaring är väl att händelsens betydelse ska betonas. Petrus nämner också denna händelse i sitt andra brev, 2 Petr. 1:16-18, som alltså är dagens episteltext.

Jesu säregna förhållande till Fadern kommer till uttryck vid några viktiga tillfällen i evangelierna.

1. Vid Jesu dop, som alla fyra evangelierna berättar om på ett likartat sätt.
2. Vid förklaringen på berget, vilket Matteus berättar om i dagens text, och som alltså även finns hos Markus och Lukas på ett nästan ordagrant sätt.

Johannes har en berättelse som nog motsvarar denna i kap.12, då det från himlen kom ett svar på Jesu bön: "Fader, förhärliga ditt namn" med orden: " Jag har redan förhärligat det och skall förhärliga det på nytt", och där de omkringstående uppfattar det som ett skräckinjagande dån av åskan. Samma koppling till det förestående lidandet finns även här.

3. Petrus inspirerade tolkning av Jesus: "Du är Messias, den levande Gudens Son.", Matt 16:16 med paralleller i Markus och Lukas hör hit, liksom översteprästens fråga i Matt. 26:63: "Jag besvär dig vid den levande Guden, att du säger oss om du är Messias, Guds Son.", vilken får ett jakande svar av Jesus.

Men berättelsen om händelserna på förklaringsberget hänger samman med Jesu lidande, som är en nödvändig del av hans jordiska gärning. Detta bekräftas också i Lukas-versionen, där det sägs att "Moses och Elias visade sig i härlighet, och de talade om hans uttåg ur världen som han skulle fullborda i Jerusalem".

Lidandet är en del av hans väg till förhärligandet och för Jesus blev antagligen förklaringen på berget något att hämta kraft och styrka ur.

För lärjungarna som var med honom blev det ett steg närmare förståelsen av vad det innebär att Jesus är Messias.

Det innebär en möjlighet att komma över, och vända skandalen att deras mästare blivit avrättad som en missdådare till dess rätta innebörd, nämligen att Jesus dött på korset för våra synder och uppstått för vår rättfärdighets skull.

I stunden på berget ser lärjungarna en glimt av den kommande härligheten hos Gud, när Jesus som Messias framträder i härlighetens glans, och han bekräftas också i enlighet med vad de lärt sig i sin tradition av Mose som representerar Lagen – Torah, och Elia som representerar profeterna.

Jesus bekräftas också av Gud själv genom rösten som säger: ”Detta är min älskade son. Lyssna till honom.”

Det är först efter Jesu himmelfärd som de förstår vad de nu bevittnat och som de efter pingstens andliga befrielse jublande går ut för att berätta om.

Sådan som Jesus tedde sig för lärjungarna på förklaringsberget, sådan är han idag. ”Ansiktet sken som solen, hans kläder var skinande vita som ingen blekning i världen kan göra några kläder”, som Markus berättar i sin version av händelsen.

Det är så som den himmelske Kristus, den upphöjde Guds son beskrivs och något av detta fick också de andra lärjungarna se när den uppståndne Kristus visade sig för dem.

Förklaring betyder i det här sammanhanget att bli klar i betydelsen ljus, skinande vit och lysande. Det finns paralleller i GT i berättelserna om Moses när han tar emot Lagen på Sinai, som Paulus tolkar och kommenterar i episteltexten för den andra årgångens texter, och i berättelserna om Elia på berget Horeb och om Elie himmelfärd.

Det är också så han kommer att visa sig när han kommer tillbaka ”på himmelens skyar med stor makt och härlighet”. Då ska han vara sådan som de såg honom på berget.

Men den andra betydelsen av ordet **förklaring**, - den att han blir förklarad så att han blir möjlig att uppfatta för en människa finns ju också där.

Därför tänker jag ägna en stor del av predikan idag åt den nya gudsbild som Jesus förmedlar genom sitt liv med sina lärjungar, genom sitt lidande och sin död och genom att han uppstod från döden.

Den gudsbilden tror jag måste aktualiseras på nytt och på nytt för att vi ska ha någon möjlighet att tala ett språk som människor i vår omgivning kan förstå och ta till sig.

Lärjungarna Petrus, Jakob och Johannes vet ju först inte alls hur de ska reagera och Petrus, den impulsive och verbale, erbjuder sig att bygga tre hyddor åt de stora männen för att han åtminstone skulle säga någonting.

När de så småningom bryter den påbjudna tystnaden och berättar vad de varit med om, så gör de som vi alla gör, de anknyter i sitt språk till de bilder som de genom sin uppfostran och sin tradition lärt sig att använda, de anknyter till sin egen gudsbild.

De maktsymboler, som Gud beskrivits med i alla tider, i form av intensivt ljus och starkt ljud, finns här också. Trots att Jesus själv i sitt budskap inte har kvar de drag av härskare och hämnare, som är så tätt förknippade med Israels Gud i GT, så skildras ofta hans gestalt efter uppståndelsen i liknande termer av makt som kräver underkastelse.

Jag tror att detta språkbruk lätt kommer emellan oss och de människor vi har omkring oss och som söker en gud som älskar oss människor sådana som vi är.

Särskilt illa blir det om vi ställer oss själva på den segrande maktens sida i kraft av det vi varit med om som kristna.

Jesus förmedlar genom sitt liv bilden av Gud som kärlekens gud, som aldrig ger upp i sin kamp för att göra oss lite mer mänskliga, lite mera som han hade avsett med sin skapelse. Till det behövs regler att leva efter, och dem gav han först till folket genom Mose.

Sedan sände han profeter som Elia och många fler till att visa hur man skulle tolka dessa regler, och med Elia och många fler ”gjorde de som de ville”, som det står.

Och till slut sände han sin egen son för att ge den slutgiltiga tolkningen av dem och det absoluta föredömet. - Även honom dödade de.

Skildringen av Guds plan med sin skapelse sådan vi möter den i GT och NT är ju ett fascinerande dokument om en kärlek utan gräns, men vad har hänt sedan?

Den lilla rädda skaran av lärjungar som samlades, först i Jerusalem och sedan i Galiléen, har blivit till en stor, men splittrad kyrka, som har en lång men inte alltid så vacker historia.

Det är svårt att se att det skulle ha blivit särskilt mycket bättre här i världen!

Segern på korset över människans synd är ju preliminär.

Korset är ett **tecken**, och i det tecknet ska **vi** segra, men inte över människor, utan över vår egen uselhet.

Så är Jesu förklaring en händelse som ger oss anledning att vara glada. Inte för att vi förstått allt, men för att Guds storhet uppenbarats på nytt.

Bilden av hurudan Gud är, är den som Jesus gett oss med sitt liv och sin död. ”Den som har sett mig, har sett Fadern. Jag och Fadern är ett.”

Hur mycket uselhet som det än återstår bland oss människor, så är Gud större.

Hans kärlek tar inte slut och han vill ha med oss allihop på sin sida, den segrande sidan.

Inte mot några onda människor, utan mot allt det inom oss som hindrar oss att älska varandra.

Först då vi gör det blir vi **människor** på det sätt som Gud avsåg i skapelsen.

Först då blir allt återställt och Gud blir allt i alla.

Amen.